

เอ็กซ์ไฟล์เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๒

ลาแล้ว “จุฑามาศ” (จาก B747-3D7 HS-TGE สู่อ A330-343X F-WWKR HS-TEO)

อีกครั้ง ที่ผมพบข่าว ผมอ่านข่าว อากาศยาน A330-343X ทะเบียน F-WWKR ลวดลายไทยเห็นฟ้าเหนือเมือง Toulouse ซึ่งเป็นถิ่นฐานการต่ออากาศยาน Airbus ทราบว่าเมื่อส่งมอบแล้ว เธอจะขึ้นทะเบียนเป็น HS-TEO และสวมนามพระราชทาน “จุฑามาศ” (Chutamart) เช่นนั้นก็ต้องแปลว่าอากาศยาน Boeing 747-3D7 ทะเบียน HS-TGE นามพระราชทาน “จุฑามาศ” ก็คงถึงคราวปลดประจำการ เช่นเดียวกันกับที่ จากอากาศยาน B747-3D7 HS-TGE “สุชาดา” กลายเป็น A330-343X F-WWKK และ HS-TEN “สุชาดา” ในปีนี้ ยังมีอากาศยานรุ่นนี้อีกหนึ่งลำ ที่จะเข้ามาประจำการบิน รอดูว่าเธอจะแทนที่อากาศยานลำใด แต่หากเรียงตามลำดับ เธอคงจะต้องเป็น B747-3D7 HS-TGF “ศรีอุบล” ส่วนปีต่อไป ก็ยังมีอีกหลายลำ หากใช้ลำแรกในปีต่อไปก็น่าจะเป็นอากาศยาน B747-3D7 HS-TGG “ปทุมมาดี” ครับ

จากอากาศยาน

B747-3D7 HS-TGD “จุฑามาศ” (ซ้าย) สู่อ A330-343X F-WWKR และ HS-TEO “จุฑามาศ” (ขวา)

ละคอนฉากสุดท้าย

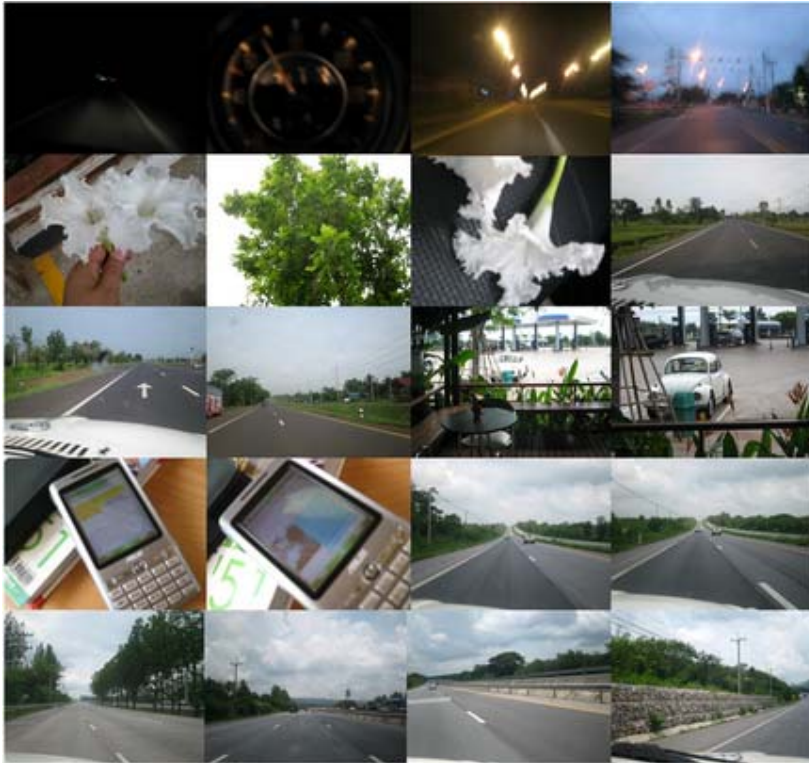
แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ เป็นนักมวยจากเพชรบูรณ์ มีชื่อเสียงจากการชกมวยไทย เพราะเป็นมวย หมัดหนัก (ฉายาซ้ายพญาขม) เป็นนักมวยไทยรุ่นใหญ่ ที่เคยประฝีมือกับยอดมวยในยุคนั้นหลายคน ชนะบ้าง แพ้บ้าง เช่น วิชาน้อย พรทวี มวยฝีมืออมตะอย่างผุคผาดน้อย วรวุฒิ หรือยอดมวยเมืองตรังนาม พุฒิ ล้อเหล็ก มวยดังจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลูกบางปลาสร้อย ศิริมงคล ลูกศิริพัฒน์ หรือสีซัง สาครพิทักษ์ ก็ไม่เว้น หากผมจำไม่ผิด แสนศักดิ์เมืองสุรินทร์ ชกมวยไทยครั้งสุดท้าย และแพ้ ผนังกน้อย เกียรติบัณฑิต ก่อนที่จะเบนเข็มไต่บันไดสามชั้น เพื่อชิงแชมป์โลกของสภามวยโลก (ก่อนหน้านั้น เคยร่วมทีมมวยสากลสมัครเล่น ไปได้เหรียญซีเกมส์ สักครั้ง หรือสองครั้งจำไม่ได้) ครูพละบอกผมสมัยเรียนมัธยมต้น ในวันที่แสนศักดิ์จะชกชิงแชมป์โลกว่า หากทำสำเร็จก็ คงจะเปลี่ยนประวัติศาสตร์มวยสากลของไทย และของโลก เพราะชกสามครั้งก็ได้แชมป์โลก และเป็นแชมป์โลก รุ่นใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีสำหรับประเทศไทย (ขณะนั้นมีการเปลี่ยนชื่อเรียกรุ่นมวย จึงสับสนกันว่า ควรเรียกซูเปอร์ไลท์เวท หรือ จูเนียร์เวลเตอร์เวท) แสนศักดิ์เมืองสุรินทร์ทำสำเร็จ หากจำไม่ผิด ชนะแชมป์ชาวสเปนคือ เปอริโก เฟอร์นันเดซ ในยกที่ ๔ หรือ ๗ (เจ็บบอกที่จำไม่ได้เสียแล้ว) แสนศักดิ์ป้องกันแชมป์ชนะนักมวยเกาหลี และไปเสียแชมป์ให้กับนักมวยสเปนนามมิเกล วาสเคลซ เพราะกลโกง “ชกหลังระฆังดิ่ง” ถึงถิ่น ก่อนจะกลับไปถล่มทวงแชมป์คืนมาได้ คราวนี้ แสนศักดิ์ป้องกันแชมป์โลกครั้งแรกที่เชียงใหม่ ชนะ มอนโร บรู๊ค นักชกอเมริกัน ผู้ซึ่งในวงการมวยอเมริกันคาดหวังว่าจะเป็นซูเปอร์สตาร์ เป็นการชกที่สร้างชื่อเสียงให้แสนศักดิ์มากที่สุดพอ ๆ กับทำให้เขาบอบช้ำมากที่สุด นำมาสู่การสูญเสียถึงขั้นดวงตามองไม่เห็น จนกระทั่งบอดสนิท แสนศักดิ์ ป้องกันแชมป์

อีกหลายครั้ง เช่น กับ กัต อิชิมัตสึ อดีตแชมป์โลกมากฝีมือชาวญี่ปุ่นที่ไม่มีใครจะเต็มใจชกทวงแชมป์ เพราะกำลังจะเลิกชกไปเป็นนักร้อง แสนศักดิ์ชนะอย่างไม่บอบช้ำนัก แต่ทุกคนมองเห็นความรุ่งโรย โดยเฉพาะนัยดาที่ชูปเป็นเป้าลึกลับ น่าจะกำลังเป็นปัญหา กับนักชกเกาหลี ที่ผมจำชื่อไม่ได้ กับชาฮูล แอมบี้ (จำสัญชาติไม่ได้) นักชกอเมริกัน ไมท์ เอเวอร์เรส ช่วงนั้น หลาย ๆ แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ ถือเป็นหนึ่งในสี่นักชกค่ายบลัดลิงค์ของสภามวยโลก (มุฮัมหมัด อาลี ฮูลิโอ ซิซา ซาเวซ และอีกคน ที่ผมก็จำไม่ได้อีกแล้ว) หลายคนจึงเกิดความคิดที่จะให้แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ ได้ประฝีมือเพื่อสร้างชื่อกับอคมวยคลาสสิกระดับโลกที่กำลังรุ่งเรื่องถึงขีดสุด หรือเริ่มจะโรยราอย่าง เอสตาบัน เฮอร์ เจซุส แอมบี้ไร้บัลลังค์ (ซึ่งน่าจะเป็นนักมวยคนแรกที่เสียชีวิตเพราะ HIV ที่อ้างกันว่าติดจากเลือดของคู่ต่อสู้บนสังเวียน) โรเบิร์ต โท คูรัน จอมคุกจากปานามา แชมป์โลกที่โลกไม่มีวันลืม หรือซูการ์เรย์ เลียวনারด์ ยอดมวยอัจฉริยะของโลก ที่กำลังขึ้นถึงจุดสูงสุด โชคดีที่แสนศักดิ์ไม่ได้ชกกับใคร ๆ ที่กล่าวมานี้ เพราะไม่เช่นนั้น คงแย่กว่าที่เป็น อย่างไรก็ตาม ยามที่โรยรา แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ กลายเป็นหนึ่งในบันไดที่ให้นักมวยยอดฝีมือของโลกอย่าง โรมัส เฮอร์น ผ่านไปสู่ความยิ่งใหญ่ แสนศักดิ์ในยามนั้น ไม่อาจสู้เฮอร์นได้เลย และแพ้ต่อกษยอกสามที่สหรัฐ ก่อนที่โรมัส เฮอร์นจะก้าวต่อไปยิ่งใหญ่ทัดเทียมยอดมวยที่กล่าวนามมาแล้ว สุดท้ายแสนศักดิ์เสียชีวิตให้กับนักมวยเกาหลี ที่กลายเป็นสามล้อถูกหวย หลังจากนั้น แสนศักดิ์เมืองสุรินทร์ ก็ไม่เคยได้สัมผัสเข็มขัดแชมป์โลกอีกเลย ทรัพย์สินที่ได้จากการชกมวย ที่ใคร ๆ คิดว่าน่าจะมากมาย กลับมีเพียงไม่มากและลมหดไปอย่างรวดเร็ว ผมไม่บอกทุกท่านก็คงจะพอเอาได้ว่าหมดไปกับอะไร ย่ำแย่ถึงขนาดมีข่าวแสนศักดิ์ไปขอ หรือไถเงิน คนไทยในต่างแดน โดยเฉพาะอเมริกา ชีวิตในบั้นปลายน่าเอน็จนอนันต์ แม้แสนศักดิ์เมืองสุรินทร์จะไม่ได้สร้างคุณูปการยิ่งใหญ่ให้กับประเทศไทย แต่ก็**ไม่เคยทำร้ายคนไทย และประเทศไทย** กลับกันช่วงหนึ่งของชีวิต เขาทำให้คนไทยมีรอยยิ้ม หัวใจชุ่มชื่นมีความสุข ที่ได้มีแชมป์โลกให้พวกเราคอยลุ้นยามชกทุกครั้งบนหน้าจอทีวี ยามเมื่อจากไป จึงขอยกย่อง และไว้อาลัยละคอนฉากสุดท้ายที่สุดจะอาภัพ และแสนเศร้าของอดีตแชมป์เียนโลกผู้ยิ่งใหญ่นาม แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์

รฟโพล์กลับกรุงเทพ

ปีนี้เป็นปีที่ ๗ ที่ผมขับรถโพล์กลับกรุงเทพ คราวนี้ไม่ได้เตรียมตัวมากนัก เอรอดไปให้เพื่อนของพ่อช่วยตรวจสภาพ หมดเงินไปสองพันกว่าบาท แล้วตัดสินใจอย่างรีบด่วนที่จะเดินทางเข้าวันศุกร์ที่ ๑ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันแรงงาน ไปคราวนี้คงหมดเงินสักสองแสน เพราะปีที่แล้ว ช่างที่อยู่สุขาภิบาล ๗ (พีชัย) บอกว่า พื้นล่างรถผมถึงเวลาที่ต้องซ่อมใหญ่ ทำไว้ให้ใช้ได้ชั่วคราว หากไม่ซ่อมรถจะเสียการทรงตัว ขึ้นชื่อว่าซ่อมพื้นล่าง ก็หมายความว่า เกือบจะต้องทำตัวถัง สี ขอบยาง และซบ โครเมียม กับอีกจิปาถะ ทั้งกัน ยังไม่รวมที่จะต้องตรวจหรือเดินสายไฟใหม่ พรอม เบาะ บูหลังคา เครื่อง และยางทั้งสี่ล้อ (ยางสี่เส้น ก็คงเกือบสองหมื่น) ฯลฯ คิดแล้วปวดหัว มีผู้ใหญ่ท่านเมตตา ให้เงินผมมาราวสี่หมื่นบาท ผมบอกท่านตามตรงว่าจะใช้ซ่อมรถ ท่านถามว่าพอไหม ผมไม่กล้าตอบ เอาให้คุณไม่รู้จะพอหรือเปล่า ทำไ้ได้หากรักก็ต้องทำ (ทำครั้งสุดท้าย เมื่อปี ๒๕๓๖ หมดเงินไปราว ๑๕๐,๐๐๐ บาทครับ) ดูรูป และบันทึกเพิ่มเติมดีกว่า

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง

๑. เวลา ๐๔.๐๕ น (เข็มไมล์ ๘๓๔๕๐) อุบลราชธานี ที่อุบลราชธานี บนเส้นทาง ๒๒๖ มุ่งกันทรารมย์ และศรีสะเกษ ๒. เข็มไมล์ แสดงความเร็ว ๑๐ กิโลเมตร ต่อชั่วโมง และจะหยุดคงที่ ที่ ๕๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพราะรถสภาพไม่ดีมาก ๓ ที่อำเภอกันทรารมย์ และหลังจากนั้น ก็ไปถึงศรีสะเกษ เมื่อเวลา ๐๕.๑๐ น (๘๓๕๐๒) ๔. ทางรถไฟตัดกับถนน ที่โค้งอำเภออุทุมพรพิสัย (ปราสาทสระกำแพงใหญ่อยู่ตรงนี้) ๕ ถึง ๗. เวลา ๐๖.๐๕ น (๘๓๕๖๕) ที่ปั๊มน้ำมันใหญ่ อำเภอศรีขรภูมิ สุรินทร์ดอกไม้มี่พบทุกปีกำลังบาน และร่วงเต็มใต้ต้นไม้ไม่มีใครบอกได้ว่าเรียกดอกอะไร กลิ่นหอมรยริน ขามกลางคืนน่าจะหอมแรงกว่านี้ ฝนเริ่มโปรย ๘. เดินทางต่อไป มุ่งสุรินทร์ ฝนยังลงโปรยปราย กระจกหน้ารถเปื้อนฝุ่น และแมลง ๙. ออกจากสุรินทร์ มุ่งสู่อำเภอกระสังข์ บุรีรัมย์ บนทางหลวง ๒๒๖ เหมือนเดิม (เดิมที่ผมตั้งใจจะใช้เส้นทาง ๒๔ จากสุรินทร์มุ่งอำเภอปราสาท แต่หลงทาง) ๑๐. ที่แยกอำเภอกระสังข์ ผมจึงเลี้ยวซ้าย ใช้เส้นทางย่อยมุ่งอำเภอประโคนชัย ซึ่งอยู่ถัดจากอำเภอปราสาท เพื่อใช้เส้นทาง ๒๔ ตามที่ตั้งใจไว้ ถึงอำเภอนางรอง บุรีรัมย์ เวลา ๐๘.๑๕ น (๘๓๗๑๖) แวะเข้าห้องน้ำ และเติมน้ำมัน ๕๐๐ บาท ๑๑ และ ๑๒ เวลา ๐๘.๒๐ น (๘๓๗๑๑) ที่ร้านกาแฟปั๊มน้ำมัน อำเภอหนองบุญนาคนครราชสีมา ที่นี้น่านั่งคนขายกาแฟอัจฉชาติ จึงลงมือเขียนนิทานจากเรื่องจริง (กลอนแปด) ว่างลงในหนังสือต้อนรับนักศึกษาใหม่ (ชื่อเรื่อง ถูยพ่อแม่ แต่ฝันไป ไม่แปลกที่บางคนอ่านแล้วร้องไห้ เพราะเรื่องจริงเรื่องนี้ คงคล้าย ๆ กับชีวิตใครหลายคน ที่แบบบทความฝัน พอ ๆ กับความคาดหวังของใคร ๆ อีกหลายคน หนักอึ้งจริง ๆ ท่านอ่านได้ในเรื่องถัดไป) ๑๓ และ ๑๔ คู่มือ และ www.nyakobo.com บนมือถือ (จริง ๆ เขาเรียก PDA กระมัง) ๑๕ และ ๑๖ ผมสิ่ว นครราชสีมา เวลา ๑๑.๑๕ น (๘๓๘๕๑) จอดแวะอีกครั้งเพื่อกินข้าว เป็นอาหารสำเร็จอุ่นด้วย Microwave ในร้านสะดวกซื้อ พักอยู่ราว ๓๐ นาที เพราะผมกำลังจะแก่ (ปวดหัวครับ) ก่อนออกเดินทางต่อ (ลิ้มยาแก้ปวดหัว และยาหม่อง) ๑๗ ถึง ๒๐ จากสิ่ว ผ่านลำตะคอง ทิวทัศน์เขียวชะอุ่ม ลำตะคองมีน้ำเต็ม น่าดีใจผมถึงปากช่องเวลา ๑๒.๐๐ น (๘๓๙๐๐) ท่านหัวหน้าภาควิชา (ผศ.ดร.เกรียงศักดิ์ แก้วกุลชัย) กรุณาจองที่พักทาง Internet ให้เช่นเดิม ที่พักเก่าอยู่ติดถนนมิตรภาพ ด้านหลังติดตำรา ที่จอดรถกับแคบมาก บังเอิญผมได้ที่จอดรถเหมาะมาก ห้องพักคงปรับปรุง

เสมอ เพราะสะอาด กระตือรือร้น และสงบดี ผมใช้เวลาทั้งหมดนอน ก่อนจะตื่นกินข้าวราว ๑๘.๐๐ น แล้วก็นอนต่อจนถึง ๐๒.๐๐ น ตื่นมานั่งทำงานตามความเคยชิน

ซ้ายไปขวา ๑ และ ๒

ออกจากปากช่องเวลา ๐๔.๔๕ น (๘๓๕๐๐) ผมใช้ความเร็วระหว่าง ๘๐ ถึง ๑๑๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพราะมันใจรถมากขึ้น อยู่ใกล้กรุงเทพฯ และเวลาประมาณ ๐๖.๓๐ น ได้รับโทรศัพท์จากลูกศิษย์ (สุพจน์ คงสินสุวรรณ) ว่าออกจากบ้าน จะไปรอผมที่รัฐประศาสน์เช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรจะต้องเกรงกลัว กังวล หรือรีรอ ผมใช้ความเร็วมากขึ้นเรื่อย ๆ ๓ และ ๔ บนทางเดียวเมืองสระบุรี ก่อนถึงวัดพระพุทธรูป ถนนโล่ง ทัศนวิสัยดี เป็นการทำความเร็วทดสอบ ที่ประมาณ ๑๓๕ กิโลเมตร ต่อชั่วโมง ผมตั้งใจจะหยุดพักที่ประตูน้ำพระอินทร์ หรือคลองหลวง สุดท้ายไม่ได้พัก เดินทางต่อรวดเดียว ขึ้นทางอุตราภิมุข ค่วนเฉลิมมหานคร ลงที่ทางหลวงสาธุประดิษฐ์ ๒๒ ถึงอยู่เวลา ๐๗.๒๐ น (๘๕๑๖๐) พบสุพจน์ ปลูกเข้าของอยู่เพื่อฝากรถ (เจ้าของอยู่เป็นที่เขยของท่านคร.สมพร อรรถเศรษฐินันท์ ผู้พัฒนาโปรแกรม Microfeap นั้นแหละครับ) ซ่อมรถกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ คราวนี้ทราบว่าคุณชายคนเล็กของเฮียเรียนจบปริญญาเอกทางเภสัชศาสตร์จากมหาวิทยาลัยมหิดลแล้ว น่าคิดด้วยจริง ๆ สุพจน์ไปส่งผมที่บ้าน โดยไม่ยอมแวะกินข้าว เพราะวันเสาร์สุพจน์ต้องทำงาน ผมนอนหลับเป็นตายก่อนออกไปทำธุระตอนบ่าย ๆ จบเรื่องเล่าการเดินทางขาออกปี ๒๕๕๒ ครับ รอดรถซ่อมเสร็จแล้วขับกลับอุบลราชธานี จะเล่าให้ฟังอีก

ฤาพ่อแม่ แค่นี้ไป

๑ ลูกจากบ้าน จากท้องนา ยามฟ้าฝน
ทั้งข้าวสาร อาหารแห้ง ที่แบ่งไป
จะซื้อเสื้อ ตัวใหม่ ให้เจ้าสวม
กลิ่นฟากฟ้า เดือนแดง สาดแสงดาว
แม่ขายควาย ชายข้าว เจ้าอ่านเขียน
ได้ไถ่ถอน สิ้นทรัพย์ เรากลับมา
เชื่อคุณพระ คุณครู เป็นที่พึ่ง
ข้าวลาลาน บ้านร้างเจ้า นานเท่าใด

เราทุกคน หดหู่ เจ้ารู้ไหม
อาจยากไร้ ชัดสนบ้าง เป็นครั้งคราว
เย็บผ้า นวม ให้ห่ม ด้านลมหนาว
เราปวดร้าว ไร้คันไถ ไร้ฝืนนา
หากเล่าเรียน สมหวัง เห็นฝั่งฝ้า
เจ้าสัญญา ฤาพ่อแม่ แค่นี้ไป
อย่าคือดิ่ง เทียวเตร่ เถลไถล
กันเกราใหม่ จะผลิให้ ได้ชื่นชม

(แต่งจากเรื่องจริง ที่อำเภอหนองบุญมาก นครราชสีมา ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒)

พระปรางค์วัดราชบูรณะ (ตกค้าง)

เป็นภาพตกค้าง ต่อจากตอนที่แล้ว ตั้งใจจะให้เห็นสถูปเจดีย์หลากหลายรูปแบบในวัดราชบูรณะ

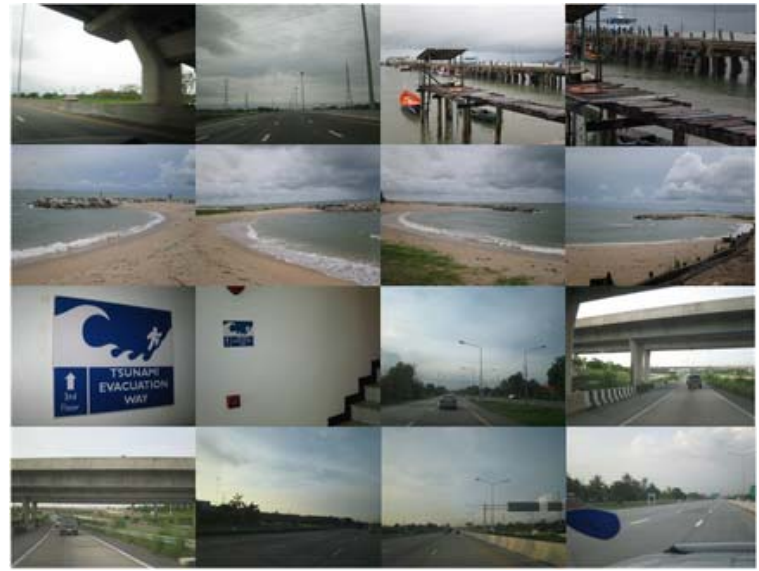
ซ้ายไปขวา ๑. สถูปทรง

ระฆังคว่ำแบบสูง จะเรียกว่าเป็นแบบอยุธยาก็ได้ แต่ขอมไม่ใช่ทรงลังกา เพราะทรงลังกาจะเป็น หรือเตี้ย (ให้ดู

อย่างพระบรมธาตุเมืองนครศรีธรรมราช) หากสถาปัตยกรรมระฆังคว่ำสูงเพียวกว่านี้ ประกอบกับลักษณะฐานเหลี่ยมทรงสูง ก็จะเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่เรียกว่า แบบศรีวิชัย (ให้ดูตัวอย่างจากพระธาตุไชยา สุราษฎร์ธานี) ๒ สถาปัตยกรรมระฆังคว่ำแบบสูงที่หลังคามุขด้านหน้าของตัวพระปรางค์ อาจสร้างครอบภายหลัง ๓ ด้านหลังเป็นพระปรางค์วัดราษฎร์บูรณะ ด้านหน้าเป็นซากสถาปัตยกรรมระฆังคว่ำอย่างลังกา ๔ นี่ก็แปลก ฐานเป็ปรางค์แขก หรือปรางทรงมะเฟือง มีขอมุม แต่ด้านบนกลับเป็นสถาปัตยกรรมระฆังคว่ำ แปลว่า มีการสร้างต่อเติม หรือดัดแปลงภายหลัง หรือไม่ก็เป็นความพยายามผสมผสานศิลปทั้งสองแบบที่เกือบจะ (แต่ไม่) แนบเนียนกลมกลืน

ระยอง

ผมเดินทางจากอุบลราชธานี ไปประชุมคณะทำงานของสภาคณบดีวิศวกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ กลับอุบลราชธานีวันที่ ๑๐ พฤษภาคม และกลับกรุงเทพคืนวันที่ ๑๑ พฤษภาคม เพื่อประชุมที่สมาคมวิชาชีพ (วสท.) ในวันที่ ๑๒ พฤษภาคม เช้าวันที่ ๑๓ พฤษภาคม กลับอุบลราชธานีเพื่อปฐมนิเทศผู้ปกครอง และสอบสัมภาษณ์นักศึกษาจากระบบ Admission และสอบสัมภาษณ์อาจารย์ใหม่ เย็นวันเดียวกัน ผมกลับกรุงเทพ และรุ่งขึ้น เช้าวันที่ ๑๔ พฤษภาคม เดินทางไปประชุมสภาคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์แห่งประเทศไทย กำหนดการประชุมใหญ่ สมัยที่ ๓๑ (๔/๓๑) พร้อมกับการประชุมวิศวกรรมศึกษา ครั้งที่ ๗ ณ จังหวัดระยอง จึงไม่ต้องสงสัยว่า วันที่ ๑๔ ต่อเนื่องวันที่ ๑๕ ผมป่วยปางตาย เหตุหนึ่งเพราะกินยาติดขนาน บังเอิญที่เช้านี้ ๑๔ ไปเยี่ยมลูกศิษย์ที่โรงพยาบาลที่ระยอง จึงนึกได้ว่า ผมเองก็น่าจะหายากินให้ถูกกับอาการที่เป็น แต่ก็ยังมีแรงไปถ่ายรูปริมทะเล และกินอาหารทะเล ก่อนกลับไปกินยาและนอนป่วยที่โรงแรมวันที่ ๑๕ พฤษภาคม บ่าย ผมมีบทความนำเสนอ และทำหน้าที่ประธานกลุ่มบทความ เสร็จแล้วตัดสินใจ กลับกรุงเทพ และเช้าวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ไปอุบลราชธานี เพื่อปฐมนิเทศผู้ปกครองนักศึกษาใหม่จากระบบโควต้า ฯลฯ (มีเดินทางอีกหลายครั้งก่อนจะสิ้นเดือนพฤษภาคม) ท่านอ่านแล้วคงจะทราบว่า เดือนนี้ผมสุขหรือทุกข์อย่างไร อย่างไรก็ตาม บทความที่ผมเขียนและนำเสนอ น่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านบ้าง โดยเฉพาะในการทำงานที่มีผู้คนเต็มใจ หรืออยากจะทำ อาจทำให้ท่านอยู่รอดและผ่านพ้นวิกฤตเศรษฐกิจไปได้ด้วยดี เพราะเรื่องราวเหล่านี้ผมเรียนรู้เป็นประสบการณ์ตั้งแต่วิกฤตเศรษฐกิจในปี ๒๕๕๐ และ ๒๕๕๑ ถึงวันนี้ ไม่กลัวอะไรอีกต่อไปแล้ว อ่าน หรือ download ได้ที่ <http://www.sdhabhon.com/IntroductiontoEngineering/cedtpaperENG-UBU-2552.pdf>

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑. สะพานต่างระดับที่บางควาย เป็นสะพานตัวแรกบนทางหลวงพิเศษ ๓ (Motorway) ที่ลงมือคำนวณออกแบบ ๒

ครีမ်ฝนตั้งแต่เช้า และฝนตกตลอดทาง ๓ และ ๔ แวะพักที่ทำเรือไปเกาะช้าง (มั้ง) ๕ ถึง ๘ รอดักตะกอนทราย (Sand trap or groyne หรือเขียนว่า groin ก็ได้ บังเหนียวตัวนี้ออกแบบเป็นรูปตัวที เลยมียชื่อเฉพาะว่า T-Groin) การคำนวณออกแบบจะต้องศึกษาทิศทางลม ซึ่งทำให้เกิดคลื่น และพัดปะทะกอน ต้องทำ Wind rose หรือ Wave rose diagram คล้าย ๆ กับการออกแบบทางวิ่งของเครื่องบิน เพื่อจะได้คำนวณหารูปแบบ ขนาด และมุมเอียงที่รอดักทรายทำกับชายหาด ๕-๑๐ ป้ายบอกทางหนีภัย Tsunami (Tsunami evacuation way) ในโรงแรมที่พัก บอกให้ขึ้นไป ชั้นบน ๆ ของอาคาร ๑๑ ถึง ๑๖ ระหว่างทางกลับกรุงเทพ เย็นวันศุกร์ที่ ๑๕ การจราจรหนาแน่น ฟ้าครีမ်ฝน แต่ฝนตกโปรยปรายเพียงบางแห่ง

จดหมายที่ไม่ได้ตอบ

วันหนึ่งในเดือนมีนาคม ผมมีเรื่องปวดหัวทุกข์ใจ กินไม่ได้นอนไม่หลับหลายวัน ทั้งที่บางคนบอกว่าเรื่องเล็กน้อย แต่สำหรับผม ผมว่ามันใหญ่โตมาก เย็นวันหนึ่งก่อนกลับบ้าน ผมยกมือไหว้พระพุทธรชินราช และรูปหล่อสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งตั้งในหิ้งหนังสือห้องทำงาน ตั้งใจว่า นับแต่นี้ต่อไป อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด ผมส่งข้อความทางมือถือให้เพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งซึ่งเป็นคนใกล้ชิดมาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนสวนกุหลาบฯ ทุกวันอาทิตย์ไปวัด ก่อนกลับบ้านก็มักจะส่งข้อความถึงหลาย ๆ คน รวมผมด้วยว่า "ไปวัด เอาบุญมาฝาก" ผมตอบบ้างไม่ตอบบ้าง แต่รู้ว่า วันนี้มีทุกข์ หากเขารู้เขาจะช่วยได้ เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ก่อนปิดคอมพิวเตอร์ ผมเห็นเมล์ใครหลายคน แต่ไม่มีเวลา ที่จะส่งข้อความบอกเล่าใคร จึงได้แต่ส่งเมล์สั้น ๆ ถึงลูกศิษย์คนหนึ่งที่อยู่ป่วน เพราะตั้งใจว่า อาจหนีไปเที่ยวญี่ปุ่นสักหลาย ๆ วัน ไม่น่าเชื่อ เขาตอบเมล์ผมอย่างรวดเร็ว และยิ่งกว่านั้น เหนือร้ายทั้งปวงคลี่คลายราวปาฏิหาริย์ ผมเสียใจ และเสียดายที่ไม่ได้ขอบคุณเขา ท่านอ่านเองก็แล้วกันว่าเกิดอะไรขึ้น

Friday, April 03, 2009 6:46 PM

ช่วยหน่อย หากได้รับเมลนี้แล้ว คืนนี้ก่อนนอนหากว่าง ช่วยไหว้พระบนบานศาลกล่าว หรืออธิษฐานให้คุณพระคุ้มครองผมด้วย ผมกำลังมีทุกข์เหมือนตกรอก อย่าเพิ่งถามเลย ไว้หากยังมีโอกาสจะเล่าให้ฟัง สถาพร nyakobo@hotmail.com

Date: Fri, 3 Apr 2009 18:50:52 +0900

อาจารย์ครับ ผมได้รับเมลนี้แล้วนะครับ ตอนนี้อยู่ที่ห้องพักจะไหว้พระให้ด้วยนะครับ คืนนี้ก่อนนอนอีกเช่นกันนะครับจะไหว้พระ และระลึกถึง ผมเชื่อว่าอาจารย์ต้องผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความทุกข์นี้ไปได้ในเร็ววันครับ ผมเชื่อว่าอาจารย์ต้องผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความทุกข์นี้ไปได้ในเร็ววันครับ ขอคุณพระรัตนตรัยคุ้มครองและคลบ้นดาลให้อาจารย์พ้นภัยด้วยเทอญ ด้วยรักและเคารพ ดัน suwanishwong@hotmail.com

Monday, May 25, 2009 5:25:55 AM

ผมเสียใจที่ไม่ได้ตอบเมลล์ต้นในเวลาอันสมควร ทั้งที่ส่งเมลล์ถึงต้นในเวลาที่เหมาะสม กิดอะไรไม่ออก เพราะอยู่ในวังวนของความทุกข์ โทราหาใครก็ไม่คิด ส่งเมลล์หาต้น กับใครอีกคน จำไม่ได้ (น่าจะเป็นเพื่อนรุ่นน้องชื่อสมชาย ที่บริษัท Epsilon) ดันตอบเมลล์ทันที ทำให้รู้ว่า ฟางเส้นสุดท้ายอาจมีอยู่จริง จึงขุดคิดที่จะคิดทำอะไรทุก ๆ อย่าง ให้มันแก้ไขตัวมันเอง เข้าใจเพียงสั้น ๆ ว่า กูไม่ได้ทำอะไรผิด จะผิดได้อย่างไร น่าประหลาด เหตุการณ์คลี่คลายเร็วปานสายฟ้า ฯลฯ nyakobo@hotmail.com

ป.ล. มีผู้บอกว่า ช่างสักก็หัวใจหยุดเต้นขณะกำลังเล่นฟุตบอลเมื่อเย็นวันที่ ๒๔ พฤษภาคม แล้วเสียชีวิตที่โรงพยาบาลราวตีสาม ผมเปิดเมลล์ค้างไว้ตั้งแต่ ๒๓.๐๐ น ของคืนวันที่ ๒๔ ก่อนที่จะตื่นมาตอบตอนรุ่งสาง เพราะฤทธิ์ยา จนแล้วจนรอดที่ไม่ได้เขียนเมลล์ตอบ หรือเล่าให้ต้นฟังว่าเกิดอะไรขึ้น เชื่อว่าป่านนี้ต้นรู้แล้ว แม้ว่าเมลล์นี้จะคลาดเพียงไม่กี่อึดใจ วันที่ต้นกลับเมืองไทยครั้งล่าสุด ระหว่างอาหารมื้อสุดท้าย ต้นถามว่า ได้รับถุงผ้าแบบญี่ปุ่น

ที่ฝากมาให้หรือยัง ผมได้รับแต่ไม่อยากบอกคืนว่า (ทำไมต้องเป็นสีดำ) ปลายเดือนที่แล้วเจอน้องคุณ (พิเชษฐ์) น้องรหัสของคืน ที่เอารูปใส่ Handy drive มาให้บอกว่า พี่คืนฝากมา ผมบอกกับเขาว่ายังไม่มีความเปิดดูเลยแต่ตั้งใจจะไปเที่ยว... คืนบอกว่า "อาจารย์รีบไปที่ยวณัฐปุณนะครับ เพราะผมมีเวลาเหลืออีกไม่นานแล้ว เพียงแค่คุณถาม ๒๕๕๒" ไม่นึกเลยว่า คือ คำอำลาสุดท้าย ขอคืนหลับอย่างสุขสงบในสัมปรายภพ ไว้ผมจะเอารูปสะพานที่ฝากไปให้ลงในอีกไฟล์ให้คนอื่น ๆ ดู

ผมพบ Blog ของธำรงค์ศักดิ์ (<http://suwanishwong.multiply.com/journal/item/1/1>) ในนั้น นอกจากจะมีรูปและเรื่องเสาะแสวงหาร้านอาหารญี่ปุ่น เพื่อเตรียมพาผมไปลองกินยามไปเที่ยวญี่ปุ่นแล้ว ยังพบข้อเขียนของธำรงค์ศักดิ์ซึ่งเขียนถึงอาจารย์ และเจ้านายเก่าของเขาหลายท่าน ในจำนวนนั้น ไม่นึกว่าจะมีผมรวมอยู่ด้วย ขออนุญาตท่านคัดลอกมาไว้ในนี้ ไม่ใช่เพราะชื่นชม แต่เพราะหากไม่คัดลอกไว้ อีกไม่นาน Blog นี้ก็จะหายจากไปตามกาลเวลาเช่นกัน เพราะเจ้าตัวมิได้อยู่ดูแลปรับปรุง อย่างไรก็ตามต้องบอกว่า อ่านแล้วใจหาย โดยเฉพาะคำยกย่องที่ธำรงค์ศักดิ์ มีให้นายช่างทั้งสามคน

๑๗๙ ท่านที่สามที่ผมจะกล่าวถึง เป็นผู้ที่มีความสำคัญสำหรับผมมาก รศ.ดร. สถาพร โภคา อาจารย์สถาพร มาสอนรุ่นผม (รหัส ๔๒) เป็นรุ่นแรกของ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในรายวิชาการออกแบบอาคาร ในปีสุดท้ายของการศึกษาซึ่งปีนี้ มหาวิทยาลัยนเรศวร เปิดวิชานี้เป็นปีแรก ตอนแรกผมไม่เคยได้ยินชื่ออาจารย์มาก่อนเลย พอเรียนไปได้แค่คาบสองคาบเท่านั้น มันทำให้ผมรู้สึกว่าคุณรู้ที่มีอยู่ถ้าเอาไปใช้ประโยชน์ไม่ได้ มันก็เหมือนกับของไร้ค่านั่นเอง อาจารย์สอนให้คิดมากกว่าให้จำ หรือจนเรียกว่าแทบไม่ต้องจำเลย ถ้าเข้าใจและคิดตามได้วิชานี้ก็ไม่มีอะไรเลยจริงๆ วิชานี้เคยถูกยกเลิกไปสำหรับผมและเพื่อนๆบางคนที่ยังปรับตัวและยังคิดตามไม่ทัน วิชานี้เป็นวิชาปราบเซียนของผมเลยตั้งแต่เรียนมา เพื่อนๆมักจะหัวเราะหลังจากออกห้องสอบ เพราะว่าทำซ้ำที่มันไม่ยาก แต่ทำไม่ได้ ผมก็ยังจำทุกทีที่นึก ที่คิดถึง แต่สิ่งที่มันมีค่ามากที่สุดและยังคงส่งผลมาถึงการเรียนและการทำงานของผมตอนนี้และจะคงอยู่ตลอดไปนั่นคือ การมองโจทย์ มองปัญหา ให้มีระเบียบแบบแผน มองเป็นตรรกะและที่สำคัญมองให้เป็นเรื่องง่ายและการเลือกใช้เครื่องมือในการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล อาจารย์เดินทางมาสอนจากมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ด้วยจุดประสงค์เพียงเพื่ออยากสอนและจิตใจได้ถูกศิษย์เพิ่มขึ้น โดยที่ลืมไปเลยว่าสองมหาวิทยาลัยนี้อยู่กันคนละภาคของประเทศเลยทีเดียว ผมมาเรียนอยู่ที่นี่ได้ เพราะท่านผู้นี้จริงๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมท่านมีความสำคัญกับผมมาก ท่านเป็นคนที่เหมาะสมมาทำงานที่บริษัทเอสอีเอสอยู่สองปีก่อนที่จะมาเรียนที่เอไอที และอีกเรื่องที่ผมตื่นตัวใจมากคือท่านเขียนจดหมายรับรองให้ผมทั้งตอนเรียนปริญญาโทที่เอไอที (ผมถือว่าเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผมได้ทุนของในหลวง) และเรียนปริญญาเอกอยู่ที่เกียวโต จดหมายสองฉบับนี้ ผมประเมินค่ามันไม่ได้จริงๆ ฉบับที่สองนี้ตอนที่ส่งมาญี่ปุ่นอาจารย์อนุญาตให้ผมเปิดอ่านได้ ผมอ่านแล้วผมบอกได้เลย ผมไม่ได้เรียนผมก็ไม่ได้รู้สึกเสียใจอะไรเลยซักนิดเดียว รวมถึงจดหมายอีกฉบับจากอาจารย์นพดล อาจารย์ท่านก็ให้ผมเปิดอ่านได้เช่นกัน ผมเลยสแกนเก็บไว้ทั้งสองฉบับ เป็นสมบัติที่มีค่าส่วนตัวของผมเลยทีเดียว ทุกครั้งที่ผมเปิดอ่านยามที่ทำงานเหนื่อยๆ สิ่งนี้เป็นกำลังใจให้ผมอย่างดิ้นรน หลังจากเรียนจบป.ตรี ผมก็ได้มีโอกาสทานข้าวกับอาจารย์พร้อมกับพี่จ้อย (ภาณุวัฒน์) แถวๆสยามอยู่บ่อยๆ ถึงแม้ว่าจะยุ่งมาก แต่ก็ยังหาเวลามาทานข้าวกับพวกผม อาจารย์ชอบทานอาหารญี่ปุ่นมาก ผมจึงอยากให้อาจารย์มาสัมผัสบรรยากาศและอาหารที่ญี่ปุ่นจริงๆ ในช่วงที่ผมเรียนอยู่สามปีนี้ เพราะผมจะได้รับใช้ท่านได้อย่างเต็มที่ ผมกราบขอบพระคุณอาจารย์ครับ ประวัตินี้โดยสังเขปของท่าน <http://www.sdhabhon.com/Biodata-SdhabhonBhokha.html> ผมไม่แปลกใจเลยว่าทั้งสามท่านที่กล่าวมา จะมีลูกศิษย์และผู้ทีนับถือท่านอยู่ทั่วประเทศ ด้วยบุญและบຸູที่ท่านมีผมได้จะ ไรหลายๆอย่างจริงๆ และผมก็คิดว่าทุกคนที่ได้มีโอกาสได้เรียนกับท่าน และนำไปใช้ประโยชน์ในทางที่

ถูกจนเกิดผลจะประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแน่นอนครับสุดท้ายผมขอกราบขอบคุณอาจารย์อีกสามท่านของ
 ผมสั้นๆ ท่านแรก พี่สุทัศน์ สุวรรณสินพันธุ์ วิศวกรใหญ่ผู้เป็นทั้งเจ้านายและอาจารย์ของผมระหว่างที่ทำงานอยู่ที่
 บริษัทเทพลัสอี ผมได้ความรู้จากท่านมากมายจนทำให้เงินเดือนที่นี้ดูไม่มีค่าไปเลย ท่านที่สอง ผศ.ดร. ฟาม ฮวย
 เจา (Pham Huay Giao) อาจารย์ที่ปรึกษาของผมตอนเรียนอยู่เอไอที และ ศ.ดร.ชิโรยาสึ โอทสุ (Hiroyasu Ohtsu)
 อาจารย์ที่ปรึกษาของผมตอนที่มาเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเกียวโต ท่านทั้งสองเป็นต่างชาติที่มีความคุ้นเคยกับ
 เมืองไทยโดยเฉพาะเอไอทีเป็นอย่างดี อาจารย์เจา จบโทและเอกจากเอไอที ส่วนอาจารย์โอสึ เคยมาสอนที่เอไอ
 ที ปี 1998-1999 และยังมีงานที่ทางบริษัทญี่ปุ่นให้อาจารย์ไปทำให้ที่ประเทศไทยอีกมากมาย ที่เห็นได้ชัดก็ JBIC
 ในโปรเจกต์ของรถไฟฟ้าทั้งใต้ดินและบนดิน ภายใต้การให้คำปรึกษาของอาจารย์ทั้งสอง ผมไม่มีความรู้สึก
 กอดคันทันใดเลยทั้งสิ้น อาจารย์ใจดี มีเหตุผล มีเวลาให้สม่ำเสมอ เป็นที่เคารพของศิษย์ มันทำให้การเรียนของผม
 ไปอีกหลายเท่าตัว สุดท้ายขอคุณพระศรีรัตนตรัย คຸ້ມครองทุกๆท่าน ให้มีสุขภาพกายสุขภาพใจที่สมบูรณ์ และ
 เป็นพ่อพิมพ์ของวิศวกรโยธาไปตราบนานเท่านาน

รูปก่อนสุดท้ายที่ร่าง

ศักดิ์ส่งให้ผมดู เป็นรูปไปเที่ยวปากปล่องภูเขาไฟกับเพื่อนนักเรียนไทย บอกว่าหากผมไปญี่ปุ่นก็ต้องพาไปดูให้
 ได้ เสียคายนัก นายช่างคนที่สามของเขาไม่ได้มีโอกาสไปตามที่นัดหมายไว้

สองรูปซ้ายที่ร้านอาหาร

ในพิษณุโลก วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๕ (ดูจากเอ็กไฟล์เดือนธันวาคม ๒๕๔๕) สองรูปขวา น่าจะถ่ายในปี
 ๒๕๔๖ หรือ ๒๕๔๗ หนึ่งในหลาย ๆ ครั้งที่ตื่น กับจ๊อบ ไปกินข้าวกับผมที่กรุงเทพฯ สองรูปนี้น่าจะเป็นร้านกาแฟ
 ที่อมรินทร์ พลาซ่า ราชประสงค์ (ปัจจุบันมุมนี้ถูกปิดไปแล้ว)

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนเมษายน ในเมืองหลวงวุ่นวาย วันหยุดหลายวัน ผมยังคงทำงานไม่ได้หยุด เจ็บ เหนื่อย แต่สงบดี
 สุขภาพ เกือบดี แต่ไม่ดีสักที ได้แค่เกือบ เดือนหน้าคงเหนื่อยแะ

Date: Sat, 30 May 2009 12:32:24 +0700

สวัสดีครับอาจารย์ที่เคารพ อีกก้าวหนึ่งที่ก้าวผ่านครับ ขอขอบคุณอาจารย์มากนะครับสำหรับความกรุณา ติเใจและ
 อยากรขอบคุณ สมยศ จันดา Mr. Chanda Somyot Mobile phone: 082 145 3455 chanda006@gmail.com
somyot_chanda@hotmail.com

สถาพรตอบ ตอบเมล์แล้วครับ ขอให้เรียนเก่ง ๆ จบไว ๆ มีความเจริญก้าวหน้าสมกับที่มีความมานะพยายามและ
 กตัญญู เป็นคนดีอย่างที่ตั้งมุ่งหวัง

Date: Sat, 23 May 2009 14:51:21 +0000

ไม่ได้เขียนจดหมายมาคุยกับอาจารย์นานพอสมควร...วันนี้มีโอกาสและพอดีมีเรื่องอยากจะถามอาจารย์ครับ...
พอดีผมทำงานสร้างบ้านของ แลนด์ แอนด์ เฮาส์ ครับ...เป็นบ้านประกอบ...แล้วยึดด้วยเหล็ก Tie bar (DB 16 รูปตัว L) โดยเหล็ก Tie bar ในฐานราก นี้จะมีระยะลึกลงอยู่ที่ ๐.๔๘ เมตร แล้วจะโผล่ขึ้นมาจากเนื้อคอนกรีต ๐.๒๒ เมตร หลังจากนั้นเชื่อมเหล็ก Tie bar ที่ฐานรากติดกับ Tie bar ที่ตีมาจากแผ่นสำเร็จรูป (Precast) โดยมีระยะรอยเชื่อม ไม่น้อยกว่า ๐.๑๘ เมตรแต่พอดีผมอยากถามว่าการที่เราวางเหล็ก Tie bar ในหลุมฐานรากครับ เราต้องวางเหล็ก Tie bar ได้ถาดที่วางบนหัวเข็ม หรือว่า วางบนถาดครับ (DB 12) จึงจะถูกต้องและได้ประโยชน์มากกว่ากันครับ... ซึ่งเหล็ก Tie bar จะมีหน้าที่เพื่อยึดแผ่นสำเร็จรูปและช่วยรับน้ำหนักบางส่วนเท่านั้น...พอดีผมได้ย้าย Site ใหม่ QC ของทั้งสองไม่เหมือนกัน...ต่างคนก็ต่างมีเหตุผล...ผมก็เลยอยากฟังจากอาจารย์ของผมบ้างครับ...ขอความกรุณา อาจารย์ช่วยสอนและแนะนำด้วยครับ...เพื่อที่จะได้นำไปประกอบกับการทำงาน...ถ้าข้อมูลไม่ชัดเจนยังก็ขอ โทษด้วยครับ สุดท้ายนี้ยังง้อขอให้อาจารย์ดูแลสุขภาพด้วยครับ...ระลึกและนึกถึงอยู่เสมอ...กมลรัตน์ tiety_civil@hotmail.com

สตาพรตอบ ปกติเหล็กที่ฝังในองค์อาคาร เช่น เหล็กยึด หรือเหล็กเคียว (Tie bar or dowel) หรือแม้กระทั่งเหล็กยื่นของเสา สำคัญที่ระยะฝังยึด ภายใต้อัด หรือแรงดึง ไม่จำเป็นต้องให้เหล็กเหล่านี้วางอยู่บนแผงเหล็กเสริมในฐานราก จะให้มันลอยอยู่ในเนื้อคอนกรีตก็ใช้ได้ เพราะสำคัญที่ความยาวระยะฝังยึด แต่การวางบนเหล็กตะแกรงในฐานรากก็จะช่วยให้ยึด และทำงานได้สะดวก วางด้านข้างหรือด้านบน จึงขึ้นกับความสะดวก ไม่แตกต่างกันนัก แต่สิ่งที่แตกต่างกันก็เห็นจะเป็นระยะหุ้ม หากวางให้มีระยะหุ้มมากกว่า เหล็กก็มีโอกาสเกิดสนิมได้ยากกว่าครับ
สวัสดิ์ครับ

Date: Thu, 21 May 2009 08:50:22 +0700

เรียน อาจารย์ สตาพร โภคา ที่เคารพ ผมเป็นลูกศิษย์อาจารย์ที่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ครับ ตอนนี้ทำงานที่ สดง.แต่เป็นด้านกฎหมายครับผมศรัทธาอาจารย์เลยเลียนแบบ ไปเรียนกฎหมายครับและเลขชอบกฎหมายมากกว่าเลย ย้ายจากวิศวะมาทำด้านกฎหมายแทน ไปเจอ อาท โท ม.นครสวรรค์ ที่อยู่สดง. พิษณุโลกเลยได้คุยเรื่องอาจารย์ครับ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยคุ้มครองอาจารย์และครอบครัวตลอดไปครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง นายสวัสดิ์ เอกพานิช มหานครรุ่น๗ ธรรมศาสตร์ กฎหมาย นักวิชาการตรวจเงินแผ่นดิน donwasawat@hotmail.com

สตาพรตอบ ขอบคุณครับ ที่รัก และศรัทธา หากเทอมนี้ยังได้ไปสอนหนังสือที่ ม.นครสวรรค์ (วันเสาร์) แล้วเจอก็พักทายได้นะครับ ผมพบเด็กมหานครที่นั่นหลายคนครับ พบตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ จนกระทั่งปัจจุบัน ผมสอนหนังสือมาหลายมหาวิทยาลัย หากถามว่ารัก หรือผูกพันกับที่ไหนมากที่สุด ตอบว่ามหานครครับ ทุกวันนี้ ผมยังทำงานวิศวกรรม แต่น้อยลง เพราะเลือกทำตามความพอใจหรือสบายใจ ส่วนเรื่องกฎหมายก็ทำอะไรไม่ได้มากนักเพราะสมาคมวิชาชีพ แต่งตั้งผมเป็นผู้เชี่ยวชาญคนกลาง ที่สมาคมจะส่งไปให้ความเห็นในศาลประกอบการพิจารณาคดีต่าง ๆ

Thursday, May 21, 2009 3:44:59 AM

ผมอยู่ที่สดง....กรุงเทพฯบริเวณ กระทรวงการคลัง ส่วนกลางครับ เพิ่งย้ายมาทำด้านกฎหมายได้แค่สองเดือนครับเมื่อก่อน ทำด้านโยธา หน่วยงานอื่น แต่ไม่มากครับ ตรวจการก่อสร้างให้ตรงตามแบบเท่านั้น ประสบการณ์เลยไม่มากเท่าที่ควรครับ ผมไม่ได้อยู่ที่พิษณุโลกครับพอดีเพื่อนเขามาอบรมที่ส่วนกลางครับ รักและเคารพครับ วสวัสดิ์ wasawat donny donwasawat@hotmail.com

สตาพรตอบ ครับ

Date: Tue, 19 May 2009 20:13:10 +0700

ขอความกรุณาบวกรวอนอาจารย์ปรึกษาเรื่องเรียนปริญญาโทด้วยครับ สวัสดิ์ศรีรับอาจารย์สถาพร คือผมไม่ได้มีโอกาสได้เรียนกับอาจารย์แต่ก็ได้เข้าไปหาความรู้ในเว็บไซด์ของอาจารย์บ่อยๆครับ ผมอยากจะรบกวนขออนุญาตเรียนปรึกษาอาจารย์เรื่องเลือกสถานที่เรียนป.โทครับและทราบว่าอาจารย์เคยสอนอยู่ที่ม.มหานครพอดี คือผมจะเรียนต่อป.โทวิศวกรรมโยธาสาขาวิศวกรรมโครงสร้าง แล้วได้สอบผ่านที่ม.ธรรมศาสตร์และ ม.เทคโนโลยีมหา นคร จึงอยากจะเรียนปรึกษาอาจารย์ว่าควรจะพิจารณาตัดสินใจอย่างไรดีครับ จะมีผลบ้างไหมในการที่บริษัทต่างๆจะพิจารณาเลือกเราเข้าทำงานเมื่อจบ และขอความกรุณาอาจารย์พอจะช่วยแนะนำอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ให้ได้ไหมครับ คือผมเป็นคนเรียนไม่ค่อยดีจบม.ขอนแก่นได้แค่ ๒.๕๐ กลัวว่าจะเน้นซ้ำในการเรียนจนเกินไป ตั้งใจว่าจะพยายามเรียนให้จบสองปีให้ได้ครับ.....ขอบพระคุณอาจารย์มากครับ theera25@gmail.com

สถาพรตอบ ฯลฯ ผมลบคำตอบส่วนตัวบางส่วน เพื่อไม่กระทบต่อบุคคล หรือสถาบันใด ... ฯลฯ ถือเป็นเรื่องดีที่จบจากมหาวิทยาลัยหนึ่งแล้วเลือกที่จะไปเรียนต่อที่สถาบันอื่น ๆ เหมือนต้นไม้อื่นในกระถาง เมื่อโตเต็มที่ก็ควรลงปลูกในดิน เพื่อจะได้เจริญเติบโตหยั่งรากได้อีก ได้เห็นสิ่งแปลกใหม่ซึ่งอาจดีบ้างไม่ดีบ้าง เป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะหากเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีสหวิทยาการ เปิดสอนหลายสาขา เราจะได้เรียนรู้ชีวิต และสังคมมหาวิทยาลัยได้มากกว่า บอกด้วยความเคารพว่า เกรดที่ออกมา ดีใช้ได้ครับ เรียนจบ และมีอนาคตแน่นอน จะตัดสินใจอย่างไรก็ตาม ขอเอาใจช่วยให้เรียนสำเร็จครับ

Date: Thu, 14 May 2009 00:16:27 -0700

เรียนอาจารย์สถาพร โทคา อาจารย์ครับ ผมได้รับมอบหมายจากบริษัท ให้ทำการออกแบบ สะพานข้ามคลองชนิดคสล. ความยาว ๕๐ เมตร โดยแบ่งเป็น ๕ ช่วงๆละ ๑๐ เมตร ซึ่งเป็นงานของกรมทางหลวงชนบท โดยจะต้องออกแบบ รายละเอียดโครงสร้างและการเสริมเหล็ก ต่าง ซึ่งประกอบไปด้วย งานฐานราก งานเสาตอม่อฐานแผ่ ดับริม และดับกลาง งานกำแพงกันดิน และ งานคานรัดหัวเสา skew 45 ๐ การออกแบบงานสะพานผมไม่เคยทำมาก่อน ไปปรึกษาใครเค้าบอกว่าให้เอาแบบมาตรฐานที่เขาทำไว้แล้วมาใช้ แต่ผมต้องการศึกษาวิธีการออกแบบเพื่อที่จะสามารถทำโดยที่เราไม่ต้องพึ่งพา แบบมาตรฐานที่มีอยู่ในบางกรณี จึงอยากจะถามอาจารย์ว่า จะหาข้อมูลด้านการออกแบบสะพานดังกล่าวได้จากหนังสือเล่มใด หรือหาข้อมูลได้จากหน่วยงานใดบ้าง สุดท้ายนี้ขอให้อาจารย์มีความสุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์ นะครับ จะได้ทำงานที่อาจารย์รักและเป็นประโยชน์ต่อลูกศิษย์และประเทศชาติสืบไปครับ จิระศักดิ์ อักษรกาญจน์ JIRASAK_MUT@yahoo.com jirasak_mut@yahoo.com

สถาพรตอบ ผมจะส่งตัวอย่างรายการคำนวณสะพาน คสล. แบบที่ใกล้เคียงไปให้ ทั้งแบบง่าย ๆ และ ตัวอย่างของกรมทางหลวง ของผมเองไม่ได้อยู่ใกล้ตัว ไม่รู้หายไปไหน Slab type ๑๐ เมตร Skew ออกแบบธรรมดาได้แค่ให้รายละเอียดเหล็กเสริม ที่แตกต่างกัน แนะนำว่า ให้ใช้แบบมาตรฐานของกรมทางหลวง และกรมโยธาธิการเดิมเป็นต้นแบบ ปกติสะพานของกรมทางหลวงชนบทน่าจะเหมือนของกรมโยธาธิการเดิม เพราะเป็นภารกิจที่รับโอนมาจากกรมโยธาธิการ ช่วงหลังมีบุคลากรจากกรมทางหลวงไปสังกัดอยู่มาก อาจกลายเป็นแบบกรมทางหลวงมากกว่า หากหาแบบมาตรฐานไม่ได้บอกด้วย จะช่วยหาให้ บอกที่อยู่ด้วย เพราะนามบัตรที่ให้ทิ้งไว้ที่กรุงเทพ จะรีบส่ง EMS ไปให้ครับ

Date: Thu, 14 May 2009 21:18:43 +0700

สวัสดิ์ศรีรับอาจารย์สถาพร ผม อติศร ธรรมบุตร เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร โยธา รุ่น12 ครับ เคยเรียนกับอาจารย์ ขอรบกวนเวลาอาจารย์ซักนิดนะครับ อยากถามว่า เข็มเจาะขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง ๐.๓๐ เมตร ยาว ๖ เมตร (บ้านชั้นเดียว) เราสามารถใช้ลวดเหล็กตะแกรงไวร์เมชสำเร็จรูป นำมาม้วนเป็นเหล็กเสริมภายในเข็ม

หล่อ ใต้หมครับ ถ้าได้ต้องมีระยะทาบเกยกันเท่าไร ระยะคอนกรีตหุ้มลวดเหล็กตะแกรง Wire mesh เท่าไรครับ แต่ด้านบนจะเป็นการเสียบเหล็กเส้นโคเวลบารี่ยาว ๑.๕๐ เมตร เสียบลงไปในเข็มเจาะ ๑ เมตรเพื่อที่จะใช้ในชั้นตอนต่อไป หรืออาจจะใช้ไม่ได้ครับ อาจารย์สถาพร ช่วยแนะนำหน่อยนะครับ (พอดีทางบริษัทเจ้าของเซฟค่าใช้จ่าย และทางผู้รับเหมาเจาะเข็มแนะนำมาอีกทีนะครับ) ผมเลยสงสัยว่ามันจะใช้ได้ ดีกว่าเหล็กเส้นได้ยังงัย หรือว่าเพื่อลดปัญหาการไม่ได้ดั่งของเหล็กที่ใส่ลงไปภายในเข็มเจาะครับ สงสัยผมคงต้องได้ถาม อาจารย์ บ่อยแน่ ๆ เลยครับ ครั้งนี้เอาไว้เท่านี้ก่อนนะครับ รักษาสุขภาพนะครับ อาจารย์ ด้วยความเคารพรัก van_gnoh@hotmail.com

สถาพรตอบ ใช้ Wire mesh เสริมแทนแทนเหล็กกล้าละมุนในองค์อาคารเพื่อรับแรงต่าง ๆ ไม่ได้ จะใช้ได้ก็แค่ เพียงเป็นเหล็กด้านการยึดหด

Date: Mon, 4 May 2009 00:51:38 -0700

กราบสวัสดีครับอาจารย์ เรียน อาจารย์ ครับ ตอนนี้กระผมย้ายมาทำธุรกิจกับภรรยา ที่จังหวัดร้อยเอ็ดครับ หากมีอะไรที่อาจารย์คาดว่าผมน่าจะช่วยแบ่งเบาภาระบางชั้นตอน ได้บ้าง ก็โทรมาได้ตลอดครับ ๐๘๕ ๑๒๗๗๕๘๕ (เบอร์เดิมครับ) pbx19@yahoo.com

สถาพรตอบ ครับ ขอบคุณครับ

วัดโพธิ์

วันอาทิตย์ที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ลูกศิษย์สามคนติดต่อผมไม่ได้ คิดว่าผมป่วยตายอยู่ในห้อง สืบเนื่องจากตั้งแต่กลับจากระยะของ จึงซื้ออาหาร ไปเยี่ยมถึงที่ กะว่าหากอยู่ก็จะได้กินข้าว หากกินไม่ได้คงหามส่งฯ ผมกินได้ และกำลังจะหายจากไข้ ลูกศิษย์มีเวลาว่าง ขวนผมไปกินอาหารญี่ปุ่นที่อาคารอ้อ จ้อเหลือยง แล้วไปไหว้ พระวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม (วัดโพธิ์) ดูรูปกับเรื่องเล่านะครับ

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ออกจากอาคารอ้อ จ้อเหลือยง ขึ้นสะพานไทย-เบลเยียม เห็นอาคารสี่สมเซนเตอร์ที่เคยฝึกงาน และทำงาน ตั้ง ประชันกับอาคาร ภ.ป.ร. ของโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ๒ ผ่านหัวลำโพง คดลาดน้อย วรจักร แม่นศรี ถนนมหา ไชย ถึงถนนราชดำเนิน ถ่ายรูปอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยได้หลายรูป ฟ้าสวย แดดแกล้ง แม้มีเงาเมฆฝนอยู่บ้าง ๓ และ ๔ กำแพงพระบรมมหาราชวัง ตรงท่าเตียน ๕ ยักษ์วัดโพธิ์ครับ ๖ เอ้ (พงษ์พันธ์ ลิ้มปอนันตชัย) พนักงานขับ รถ และ โชติกร หังสพฤกษ์ พนักงานหลับประจำรถ เอ้เป็นทั้งสถาปนิกและวิศวกร (เรียน และมีใบอนุญาต ประกอบวิชาชีพทั้งสองอย่าง) เวลาเล่าเรื่องโบราณคดี หรือศิลปวัฒนธรรม จึงเข้าใจได้มากกว่าคนอื่น ๆ ๗ และ ๘ วัดโพธิ์ เป็นวัดประจำรัชกาลที่ ๓ ทุกอย่างเคเป็นศิลปแบบรัตนโกสินทร์โดยแท้ แต่ที่เป็นแบบอย่างเฉพาะคือ มีความเป็นจีน ไม่ว่าจะเป็ตู้กตา หรืออับเฉาสำเภาจิน (ใส่ดวงเรือให้หนัก ๆ ไม่โคลงเคลง) การใช้กระเบื้องเคลือบ หรือเซรามิกประดับสิ่งปลูกสร้าง แทนที่จะเป็นลวดลายปูนปั้น หรือติดกระจกสีแบบเปอร์เซีย

ทุกรูป พระนอนวัดโพธิ์

จำไว้ในะครับ หากท่านมีทุกข์ร้อน คนโบราณเขาว่าให้ไหว้พระองค์ใหญ่ ๆ ท่านมีบารมีมาก จะช่วยแผ่บารมีมาโปรด และผ่อนคลายทุกข์ พระนอน ทั้งใหญ่ทั้งนอน หากกราบไหว้แล้ว หายทุกข์ สุขใจเหมือนทุกอย่างนอนมา

ปัจฉิมลิขิต

(ซ้าย) อาหารธัญญพิช เข้าวันที่ ๒๕ พฤษภาคม

(ข้าวโอ๊ต) เบอร์รี่สดทุกชนิด (ราสเบอร์รี่ แครนเบอร์รี่ สตอเบอร์รี่ บลูเบอร์รี่ แบลกเบอร์รี่ เชอร์รี่) สาหร่าย เม็ดมะม่วงหิมพานต์ และชาเขียว (ขวา) ที่ห้องประชุมใหม่ของวสท. ชั้น ๕ ขณะนั่งรอประชุม บ่ายวันที่ ๒๕ พฤษภาคม (ตามคำเชิญชวนของท่านนายก วสท. พี่ประสงค์ ธาราไชย และอาจารย์ธเนศ วีระศิริ)